

ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΤΕ

Τάσσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 1 January 2018

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Το απόλυτο τίποτα είναι δικαίωμα του κυρίαρχου λαού

Graffiti

Από την ημέρα που η Ελλάδα ανακηρύχθηκε επισήμως σε πτώχευση το 2010 όλοι αναζητούν το Αύριο που θα φέρει τη λύτρωση. Αλλά το Αύριο αυτό παραμένει επιμόνως άπιαστο. Κυβερνήσεις ήλθαν και παρήλθαν, οι «θεσμοί» βίασαν την χώρα παρά φύσιν «προς θεραπεία» της, «έγκριτοι» και μη σχολιαστές κατηγορήσαν (και κατηγορούν) του Έλληνα το στραβό κεφάλι για τα δεινά, αλλά λύση για όλα αυτά δεν φαίνεται να υπάρχει.

Το ερώτημα που τίθεται (ή «μπαίνει» κατ' άλλους) είναι συγχρόνως υπαρξιακό αλλά και κοινωνικό-πολιτικό. Το Αύριο, λένουν πολλοί, διαμορφώνεται από μας τους ίδιους. Η «κοινωνία» πρέπει να κινητοποιηθεί. Έπεται λοιπόν ότι εμείς οι ίδιοι πρέπει να αλλάξουμε τους τρόπους μας, τον τρόπο σκέψης μας, και την «κοινωνική διαχείριση» μας και να προχωρήσουμε στις περίφημες αλλαγές που θα φέρουν την ανάκαμψη. Είναι στο χέρι μας, λένουν οι «έγκριτοι», να πετύχουμε τα αναγκαία.

Η κοινή λογική συνηγορεί με τους «έγκριτους», πλην όμως στην περίπτωση της Ελλάδος έχουμε την «αδαιτερότητα» να **αγνοούμε** την λογική και να στρεφόμαστε **πάντοτε** στην άνεση των ψευδαισθήσεων.

Οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις άνευ εξαιρέσεως επένδυσαν μαζικώς στην ψευδαίσθηση, άλλες πολύ, άλλες λιγότερο. Το απόγειο αυτής της νοσογόνας ψυχικής γυμναστικής ήταν η πράσινη «Αλλαγή» που με εντυπωσιακή άνεση κατεδάφισε και τα ελάχιστα που στέκονταν ακόμη όρθια. Οι περίφημες επενδύσεις για το μέλλον «στόχευσαν» αποκλειστικά στην απατηλή ευμάρεια και στον «κοινωνικά θεσμοθετημένο» καταναλωτισμό. Η «δεξιά» αντιπολίτευση πειθήνια ακολούθησε τις ίδιες συνταγές.

Όλα τα κόμματα συμμάχησαν σιωπηλά στην κατάλυση κάθε πολιτικής, κοινωνικής, και προσωπικής ευπρέπειας· στην διάλυση της παιδείας· στην εμπέδωση ενός προσωπικού αμοραλισμού που διόγκωσε επικίνδυνα την έμφυτη τάση του Έλληνα για «βόλεμα» και καφεδάκι άνευ κόστους· στην αποθηρίωση των χυδαίων «διαπλεκόμενων» με οργανογράμματα Μαφίας· στην ζούγκλα της ιδιωτικής τηλεοπτικής ασυδοσίας και της καθαρά προπαγανδιστικής κρατικής αντιστοίχου της· και στην δολοφονία έστω και του ελάχιστου αισθήματος κοινωνικής υποχρέωσης και ευθύνης του «κυριάρχου λαού».

Το Αύριο λοιπόν παραπάτησε τόσες φορές, και έπεσε ακόμη περισσότερες, που πλέον έχασε κάθε πιθανότητα «θετικότητας» όπως θ' λέγαν και οι σύγχρονοι μας εγχώριοι φιλόσοφοι της συμφοράς. Ματαίως λοιπόν τώρα στις μέρες της Νέας Κατοχής αναζητούμε την «θετικότητα» σχετιζόμενη με την ανάκαμψη που πεισματικά αρνείται να μας τιμήσει με την παρουσία της.

Έτσι είναι παιχνίδια για τους «θεσμούς» και του εκπροσώπους τους να βρίσκουν πάτημα για να σφίγγουν συνεχώς την μέγγενη γύρω από μια Ελλάδα άσωτη και αδιάφορη έστω και σ' αυτές τις στιγμές της διάλυσης των πάντων. Τους Σόιμπλε & Σία ξεχνάμε συνεχώς ότι **τους προσκαλέσαμε εμείς** μέσω του Θλιβερού Ολίγιστου του Καστελόριζου, ο οποίος διεστραμμένα κόμπαζε τον Απρίλιο του 2010 για το ό,τι η Ελλάδα είχε «πετύχει» να θαφτεί κάτω από δισεκατομμύρια δανείων, οριζόμενα από τον αγγλικό νόμο, με στόχο την «διάσωση απ' την κρίση». Και τότε, παρ' όλον ότι το τερατώδες αυτό αίσχος ήταν ορατό δια γυμνού

οφθαλμού, έσπευσαν πολλοί οπαδοί της «λογικής» να αναπνεύσουν βαθιά που είχαμε πετύχει την «διάσωση»--και σήμερα ξεδιάντροπα γράφουν μάλιστα και βιβλία για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα απευθυνόμενοι σε μια κοινωνία παραζαλισμένη μέσα στο χάος του μηδενισμού που συντηρεί η μεθοδική αποδιάρθρωση της χώρας απ' τα «προαπαιτούμενα».

Το Αύριο λοιπόν δεν θα ανατείλει αν δεν υπάρξουν οι ελάχιστες απαιτούμενες συνθήκες για μια εκ βάθρων ανασύστασή της Ελλάδος όχι ως σκιάχτρο-μέλους της «ενωμένης» Ευρώπης, αλλά ως εθνικού κράτους με εξασφαλισμένα τα minima αυτοσυντηρήσεως και των όρων εκείνων κοινωνικής και οικονομικής ισορροπίας που διακρίνουν τις ανεπτυγμένες χώρες.

Στη σκιά όλων αυτών, η Ελλάς μάλλον θα περιμένει το Αύριο στο διηνεκές χωρίς την παραμικρή ελπίδα να το συναντήσει ως περιβάλλον μιας εκ βάθρων αναστύλωσης των πάντων που θα οδηγήσει στην πολυπόθητη «ανάκαμψη».

Δυστυχώς η αποχαύνωση του σημερινού «μέσου Έλληνα» και η ολοκληρωτική καταστροφή της παιδείας έχουν ακρωτηριάσει και την εθνική συλλογική μνήμη αλλά και την δυνατότητα των υποτιθέμενων «πολιτικών νέας γενιάς» να διδαχθούν από την ιστορία.

Η «ισχυρή Ελλάς», η εξουσιαζόμενη σήμερα απ' τα μνημόνια, δεν θα υπήρχε καν χωρίς το Ναβαρίνο (επέμβαση ξένων) και την έλευση των Βαυαρών μετά βασιλέως (και πάλι επέμβαση ξένων) και τον «εμβολιασμό» του ελληνόφωνου κρατιδίου με πρακτικές και «κοινωνικές» αξίες μιας ευρωπαϊκή κοινωνίας απολύτως ξένης προς τον χαρακτήρα και την ιστορική διαδρομή του Ελληνισμού που ποτέ δεν ήταν γεωγραφικά περιορισμένος μέσα στα όρια του αδύναμου ευθραύστου κρατιδίου που δημιούργησαν οι Μεγάλες Δυνάμεις.

Οι πραγματικές ρίζες λοιπόν της σημερινής «ισχυρής» αλλά καταστραμμένης πλέον Ελλάδος **βρίσκονται αλλού** και το «μοντέλο» μια μελλοντικής «ανάκαμψης» είτε θα στηριχθεί σε μια εκ βάθρων αναθεώρηση του «Ανήκομεν εις την Δύσιν» είτε θα αυτοδιαλυθεί και πάλι στην προσπάθεια «εκσυγχρονισμού» μέσω ευρωζώνης, οθνείου νομίσματος, και πειθαρχημένης υποτέλειας στα «πολιτικός ορθά και πολυπολιτισμικά» κελεύσματα των Βρυξελών..

Η Ελλάδα-δώρο των Μεγάλων Δυνάμεων έχει πλέον εκπνεύσει.

Οι αερολογίες των πολιτικών, τα παραμύθια του Ευκλείδου, αλλά και οι «μεταρρυθμιστικές» κορώνες της γραφικής μας αντιπολίτευσης – στηριγμένες κι αυτές στον νεοφιλελεύθερο οικονομισμό, στην κατανάλωση, και αποκλειστικά στην υλική βελτίωση του «βιοτικού επιπέδου» -- **δεν μπορούν να δημιουργήσουν συνθήκες εθνικής επαναστάσης.** Απλώς αναμασούν όλα όσα έφεραν την χώρα εδώ όπου βρίσκεται σήμερα αφού τα φτιασιδώσουν με φτηνούς πολύχρωμους μαρκαδόρους «κοινωνικού μερίσματος», «φορολοταρίας», «πλεονασμάτων» προερχομένων από βάρβαρη αφαιμάξη μιας ανεμικής οικονομίας, και με ξετσίπωτες υποσχέσεις εντυπωσιοθηρίας που κανονικά δεν θα έπειθαν ούτε κυνηγούς κεφαλών της Νέας Γουινέας.

Υπάρχει λοιπόν πιθανότητα «ανάκαμψης»; Η απάντηση αναβάλλεται μάλλον μέχρι το επόμενο συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών υπό την προεδρία του προέδρου της δημοκρατίας μας που θα φέρει την λύση σε όλα και θα επιτρέψει στην Ανάκαμψη να λάμψει εκτυφλωτικώς.

(Σημείωση: Επιτρέπονται οι γέλωτες εντός όμως ευπρεπών ορίων και άνευ της εκτόξευσης αντικειμένων προς τους συνεδριάζοντας).